

Arrest

nr. 36 666 van 6 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. STEYVERS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 26 november 2008 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 26 augustus 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u de Keniaanse nationaliteit bezit en dat uw etnische origine Kikuyu is. U bent geboren te Nakuru op 18 mei 1984. U bent gehuwd met Cindy Wambui Mwangi (O.V. nr. 6.355.717 – C.G. nr. 08/16873) die eveneens Kikuyu is van etnie. Jullie hebben één dochter, Alexia Nyakeru Mwangi, die op 24 augustus 2007 geboren werd te Nakuru.

Na de verkiezingen in 2007 vonden er gevechten plaats tussen de Kalinjin en de Kikuyu. U vluchtte met uw gezin naar de pcea kerk in Shabab. Ook uw huis werd in brand gestoken. Na een tijdje kwamen meer vluchtelingen toe in de pcea kerk van Shabab en jullie werden getransfereerd naar het vluchtelingenkamp 'A.S.K. Showground' te Nakuru. U ontmoette uw vader Steven Chege in het vluchtelingenkamp 'A.S.K. Showground' en deze vertelde u dat uw moeder in het postelectoraal geweld gedood werd en dat uw zus vermist raakte. Na een tijdje begonnen de Mungiki in het vluchtelingenkamp mensen voor hun organisatie te rekruteren. Op een dag werd ook u benaderd door de Mungiki met de vraag om toe te treden tot hun organisatie. U zei dat het u niet interesseerde, maar ze bleven herhaaldelijk bij uw vrouw langskomen en gaven u op een gegeven moment een ultimatum tot het einde van de week om tot bij hen te gaan. U ging met uw vader naar de politiebewaking van het vluchtelingenkamp en deze zegden dat ze het zouden onderzoeken. Toen de Mungiki opnieuw kwamen, ging u met uw vader naar het hoofdbureau van de politie te Nakuru om hulp te vragen. Jullie werden er echter geslagen en opgesloten, op beschuldiging van de jeugd in het kamp aan te moedigen om toe te treden tot de Mungiki en het organiseren van protest. Drie dagen later werden u en uw vader vrijgelaten. Jullie keerden terug naar het vluchtelingenkamp en wat later stierf uw vader, misschien door ziekte of misschien door de Mungiki. Op een nacht ging u uit uw tent in het vluchtelingenkamp 'A.S.K. Showground' toen u werd gekidnapt. U werd geblinddoekt en naar een kamer gebracht waar u bloed moest drinken en de eed van de Mungiki moest afleggen. Nadien ging u weer naar uw tent en u vertelde uw vrouw dat u niet met haar kon slapen zolang ze niet besneden was. Ook jullie kind moest besneden worden. U ging naar meetings van de Mungiki waar u hun regels aanleerde en de opdracht kreeg om chauffeurs van 'matatu's' af te persen. Op een dag vond uw schoonmoeder uw gezin in het vluchtelingenkamp 'A.S.K. Showground'. Ze zei dat jullie bij haar konden wonen, maar u vond dit riskant en zei dat ze enkel uw dochter kon meenemen. Uw vrouw ging naar pastoor Njoroge om hulp te vragen en hij gaf aan dat jullie bij hem konden wonen wat jullie ook deden. Toen jullie daar verbleven, ontving u een sms op uw gsm waarin stond dat ze uw hoofd wilden. Op een dag stelde pastoor Njoroge jullie voor aan Samuel en zei hij dat Samuel jullie zou helpen. Op 25 november 2008 vertrokken u en uw vrouw Cindy Wambui Mwangi – samen met de smokkelaar Samuel – met een rechtstreekse vlucht van Nairobi tot Brussel. Op 26 november 2008 kwamen jullie in Brussel toe, waar u nog dezelfde dag een asielaanvraag indiende.

B. Motivering Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Mungiki omdat u wegvluchtte en door de Keniaanse regering omdat u lid van de Mungiki werd, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt. Vooreerst kunnen met betrekking tot uw contacten met de Mungiki volgende opmerkingen worden gemaakt.

U gaf aan dat de Mungiki wilden dat u tot hun organisatie toetrad, maar dat u hen zei dat het u niet interesseerde en dat u niet wou. Toch bleef de Mungiki herhaaldelijk bij uw vrouw langskomen om naar u te vragen en stelde de organisatie een ultimatum waarop u zich moest aanmelden (gehoor CGVS, p.9-10). Verder gaf u aan dat u op een nacht werd geblinddoekt en naar een kamer gebracht waar u bloed moest drinken en de eed van de Mungiki moest afleggen (gehoor CGVS, p.12). Toen u gevraagd werd waarom u moest toetreden tot de Mungiki, ontweek u de vraag door te stellen dat u niet wilde toetreden. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat u niet wist waarom u moest toetreden maar dat het misschien kwam omdat u een Kikuyu was (gehoor CGVS, p.10). Aangezien u eerder aangaf dat er voornamelijk Kikuyu in het vluchtelingenkamp 'A.S.K. Showground' te Nakuru verbleven (gehoor CGVS, p.7), is het merkwaardig dat de Mungiki – nadat u hen zei dat de organisatie u niet interesseerde – zoveel moeite zouden doen om u bij hun organisatie te krijgen. Toen u hiermee geconfronteerd werd en u gevraagd werd waarom de Mungiki net u als lid wilden, bleef u bij uw vage verklaring dat het misschien was omdat u een Kikuyu was (gehoor CGVS, p.10). Verder had u er geen idee van wanneer u ontvoerd werd en gedwongen werd om de eed af te leggen omdat alle dagen dezelfde leken (gehoor CGVS, p.12). Evenmin kon u één van de Mungiki die u vroegen en dwongen om toe te treden bij naam noemen (gehoor CGVS, p.9 en 12). U gaf verder aan dat u naar meetings van de Mungiki ging, maar u wist niet meer hoe vaak u dit deed. Toen gevraagd werd welke leden aanwezig waren, gaf u aan dat u de leden niet kende (gehoor CGVS, p.14). Verder gaf u aan dat u de opdracht kreeg om chauffeurs van 'matatu's' af te persen. U wist niet meer wie u deze taak gaf, maar u gaf aan

dat één persoon verantwoordelijk was voor u en dat u hem alles moest rapporteren. Toen naar zijn naam gevraagd werd, gaf u na lang nadenken aan dat u niet meer wist of het 'Mwange' of 'Mweniki' was (gehoor CGVS, p.14). Verder gaf u aan dat er ook anderen geld ophaalden op dezelfde plaats als u, maar u kon geen van enkele van deze personen de naam geven (gehoor CGVS, p.14). Verder gaf u aan dat u uw vrouw misschien voor het eerst informeerde over de Mungiki, toen deze u bedenktijd gaven [vóór uw gedwongen toetreding] (gehoor CGVS, p.19). Niet alleen is het eigenaardig dat u zich dit niet nauwkeurig kunt herinneren, bovendien gaf uw vrouw aan dat u haar voor het eerst over de Mungiki sprak toen u reeds toegetreden was (gehoor CGVS Cindy Wambui Mwangi, p.10). Bovenstaande onwetendheden betreffende de (gedwongen) toetreding tot- en activiteiten voor de Mungiki ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder gaf u aan dat uw vader in het vluchtelingenkamp stierf en dat dit misschien door ziekte of misschien door de Mungiki kwam (gehoor CGVS, p.12). Toen u gevraagd werd waarom de Mungiki erachter zouden zitten, gaf u aan dat ze misschien wisten dat jullie naar de politie gingen, maar u wist niet hoe de Mungiki dit eventueel te weten kwamen (gehoor CGVS, p.12). U gaf aan dat u niet wist hoe uw vader stierf, omdat jullie niet in dezelfde tent woonden (gehoor CGVS, p.3). Bovenstaande vaagheden betreffende het tijdstip en de doodsoorzaak van uw vader ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Verder verklaarde u dat u niet juist wist wanneer uw huis in brand gestoken werd en u wist ook niet of dit in december [2007] of januari [2008] gebeurde (gehoor CGVS, p.7).

Verder kunnen met betrekking tot het zoeken naar interne vluchtalternatieven en het zoeken en krijgen van bescherming in uw land van oorsprong volgende opmerkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat de Mungiki wilden dat u tot hun organisatie toetrad en dat u hen zei dat het u niet interesseerde, maar dat ze herhaaldelijk bij uw vrouw bleven langskomen en u op een gegeven moment een ultimatum tot het einde van de week gaven om tot bij hen te gaan. U ging hierop met uw vader naar de politiebewaking van het vluchtelingenkamp om aangifte te doen – u wist niet wanneer dit juist was – en deze zegden dat ze het zouden onderzoeken (gehoor CGVS, p.9). Toen de Mungiki een tijdje later opnieuw kwam, deed u geen aangifte meer bij de politiebewaking van het vluchtelingenkamp. U verantwoordde dit door te stellen dat ze bij uw eerste klacht niets deden (gehoor CGVS, p.9). Deze verantwoording is echter niet afdoende, omdat uit uw verklaringen blijkt dat de politiebewaking van het vluchtelingenkamp wel degelijk nota nam van uw aangifte en dat ze bereid was uw klacht te onderzoeken. Men zou dan ook verwachten dat u - zeker gezien de frequente pogingen vanwege de Mungiki om u onder druk te zetten – opnieuw beroep zou doen op de politiebewaking om hen de kans te geven hun onderzoek verder te zetten en desgevallend uw belagers te vatten en te straffen.

U gaf aan dat u geen aangifte meer deed bij de politiebewaking van het vluchtelingenkamp, maar dat u met uw vader naar het hoofdbureau van de politie te Nakuru ging – u wist niet wanneer dit juist was – om hulp te vragen. U gaf aan dat u aan de politie verklaarde dat ze [de Mungiki] u dwongen om toe te treden tot hun organisatie, maar dat de politie – in plaats van u te helpen – u en uw vader sloeg (gehoor CGVS, p.9-10). De agenten zegden dat jullie 'één van hen' waren. Toen de dossierbehandelaar u vroeg wat de politie met 'één van hen' bedoelde, gaf u aan dat u het niet wist en dat ze misschien de Mungiki bedoelden (gehoor CGVS, p.11). U gaf aan dat de meeste agenten van de Kalinjini origine waren en dat deze alle Kikuyu als Mungiki beschouwden. Ook jullie werden als Mungiki behandeld en u denkt dat dit misschien omwille van jullie namen was. Verder gaf u aan dat de Keniaanse politie angst had van de Mungiki (gehoor CGVS, p.11). Vervolgens werden u en uw vader opgesloten op beschuldiging van de jeugd in het kamp aan te moedigen om toe te treden tot de Mungiki. Uw vader werd beschuldigd van het organiseren van protesten, maar u had geen idee waarom dit gezegd werd (gehoor CGVS, p.9-11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Keniaanse politie daadwerkelijk optreedt tegen leden van de illegale Mungiki-sekte en dat verscheidene politici de harde strijd tegen de Mungiki-sekte goedkeurden en aanmoedigden. Het is dan ook onwaarschijnlijk en ongeloofwaardig dat de politie de bedreigingen van de Mungiki-sekte aan uw adres niet zou onderzoeken en u geen bescherming zou aanbieden, maar dat ze u integendeel 'één van hen' zouden noemen, u zouden slagen en opsluiten op dit op basis van vage en onterechte beschuldigingen. Dit gedrag van de politie – wat omgekeerd aan de verwachtingen is – is des te vreemder, daar u - toen de dossierbehandelaar u vroeg of het de eerste maal was dat de politie hoorde van een gedwongen toetreding tot de Mungiki - aangaf dat de politie de modus operandi van de Mungiki die u aan hen beschreef reeds kenden (gehoor CGVS, p.11), zodat het des te merkwaardiger is dat de politie jullie – zonder enige aanwijzing – meteen als daders beschouwden, terwijl jullie slachtoffers van de Mungiki waren. Verder gaf u aan dat u en uw vader drie dagen later werden vrijgelaten en dat jullie terugkeerden naar het vluchtelingenkamp (gehoor CGVS,

p.9). Toen u gevraagd werd waarom u vrijgelaten werd, gaf u aan dat u het niet wist en dat dit misschien was omdat u niets gedaan had, maar dat u enkel gerekruteerd werd (gehoor CGVS, p.12). Bovenstaande opmerkingen tonen aan dat u niet op overtuigende wijze heeft aangetoond dat u werkelijk alle middelen heeft uitgeput om – vóór uw gedwongen toetreding tot de Mungiki – uw bescherming door de Keniaanse politie af te dwingen. Daarenboven blijkt uit het voorgaande ook dat enkele van uw verklaringen omtrent de reactie van de politie weinig geloofwaardig zijn. Bovendien gaf u aan dat u niet meer naar de politie ging om uw klacht(en) op te volgen (gehoor CGVS, p.17), hetgeen evenzeer vragen oproept naar de ernst van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u probeerde om u te verzetten tegen de gedwongen toetreding tot de Mungiki, gaf u aan dat u bij de politie om hulp vroeg, maar dat u verder niets kon doen. Toen u gevraagd werd of u aangifte deed van de gedwongen toetreding, vroeg u zich af hoe u dit kon doen, vermits de politie eerder ook niets deed en - nu u lid was - u misschien levenslang opgesloten zou worden (gehoor CGVS, p.13). Het is niet alleen speculatief om te denken dat men u levenslang zou opsluiten, u deed eerder al aangifte van het feit dat men u wou dwingen om toe te treden en bovendien had u lichamelijke letsels die uw verhaal kracht konden bijzetten. Overigens probeerde u ook niet om op een andere manier bescherming te zoeken (gehoor CGVS, p.13). U gaf aan dat uw schoonmoeder aanbood om uw gezin een schuilplaats te verlenen, maar u liet na om hierop in te gaan, omdat dit hen problemen zou bezorgen (gehoor CGVS, p.13). Verder verklaarde u dat u op verschillende plaatsen in Kenia (oa in Nairobi) familie had wonen, maar u trachtte nooit om hun hulp te vragen, omdat u weinig contact had met hen en u hen niet in gevaar wou brengen (gehoor CGVS, p.5 en 16). Het is echter hypothetisch om er van uit te gaan dat deze mensen problemen zouden kennen indien zij u onderdak zouden bieden. Verder liet u na om hulp te zoeken bij de mensen die u de afgelopen tien jaar in Nakuru leerde kennen, omdat het niet gepland was en omdat niemand zou helpen als je zegt dat je problemen met de Mungiki hebt (gehoor CGVS, p.16-17). Ook hier is het hypothetisch om te denken dat de mensen u niet zouden helpen. Van iemand die daadwerkelijk problemen kent die ernstig genoeg zijn om het land te verlaten, kan men veronderstellen dat hij eerst alle mogelijke middelen in zijn land van oorsprong uitput. Dat u nagelaten hebt uw klacht(en) bij de politie op te volgen en dat u nagelaten hebt om bij een advocaat, mensenrechtenorganisatie, vrienden of familie hulp te zoeken doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Bovendien moet er worden opgemerkt dat er verschillende tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen en die van uw vrouw, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt.

Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u andere vluchtelingen (IDP's) kende die moesten toetreden [tot de Mungiki], verklaarde u dat u er slechts één bij naam kende, namelijk Njuguna, en dat u de anderen niet kende (gehoor CGVS, p.10 en 19). Toen u gevraagd werd wie de foto's van u en uw vrouw in het vluchtelingenkamp 'A.S.K. Showground' nam, gaf u aan dat u zich de naam niet meer kon herinneren. U gaf aan dat u zich evenmin kon herinneren of de fotograaf lid was van de Mungiki, omdat je niet van iedereen weet of hij / zij lid is van de Mungiki (gehoor CGVS, p.19). Uw vrouw verklaarde echter dat ze slechts één persoon uit het kamp kende die lid werd van de Mungiki en dat het de persoon was die de foto's had gemaakt. Zijn naam was Kamau en volgens uw vrouw wist u dat hij lid was van de Mungiki, omdat hij tegen u zei dat hij gedwongen werd om lid te worden van de Mungiki (gehoor CGVS dd. 14 juli 2009 van uw echtgenote, Cindy Wambui Mwangi, p.11-12). Toen u verder gevraagd werd wat de etnische origine van uw buren was, gaf u aan dat enkelen Kikuyu waren, maar dat u weinig contact met hen had, omdat u 's ochtends vroeg vertrok en 's avonds laat terug kwam (gehoor CGVS, p.19). U maakte geen expliciete melding van buren die een andere etnische origine hadden. Er kan worden opgemerkt dat uw vrouw aangaf dat de buren Kalinjin waren en dat ze jullie dwongen om te verhuizen (gehoor CGVS Cindy Wambui Mwangi, p.9). Het is ongeloofwaardig dat u geen melding maakte van uw Kalinjin-buren, aangezien het – althans volgens de verklaringen van uw vrouw – precies deze buren waren die jullie tot verhuizen zouden hebben gedwongen.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij de opvolging van uw problemen vanuit België.

U gaf aan dat u sinds u in België woonde nog geen contact had opgenomen met uw familieleden, omdat u niet zulke goede relatie had met hen. U nam evenmin contact op met de familieleden van uw vrouw, omdat u niet wist waar ze waren en hoe u hen moest contacteren. Verder gaf u aan dat u [vanuit België] met niemand in Kenia contact opnam (gehoor CGVS, p.5). Van een kandidaat vluchteling kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij tracht om contact op te nemen met personen in zijn land van oorsprong om zich te informeren over de nasleep van zijn problemen. Dat u hebt nagelaten dit

te proberen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging, alsook van uw beweerd risico op het lijden van ernstige schade.

Met betrekking tot uw reis naar België verklaarde u dat u nooit enig document in eigen handen had toen u de grenscontroles in de luchthavens te Kenia en België passeerde, maar dat de smokkelaar het woord voerde en de documenten bijhield (gehoor CGVS, p.6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat elke persoon die op de luchthaven van Zaventem zijn / haar identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren. (zie informatie in het administratief dossier).

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde attest van het Keniaanse Rode Kruis en de door u neergelegde foto's tonen hoogstens aan dat u verbleven hebt in het vluchtelingenkamp 'A.S.K. Showground' te Nakuru, wat niet meteen in twijfel wordt getrokken. Deze documenten tonen echter niet aan dat u problemen kende met de Mungiki en wijzigen dan ook niets aan voorgaande vaststellingen. U legde geen documenten voor waaruit uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op de “*Schending van de materiële motiveringsplicht*” alsook een “*Schending van de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht*”. Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij “*voorafgaand aan haar verhoor geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken aan verzoeker heeft verleend*” noch enig “advies” verschaft vooraleer de hoorzitting plaatsvond. Verzoeker meent ook dat de rechten van verdediging werden geschonden.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De procedure voor de Commissaris-generaal is geen juridictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn aldus niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Artikel 6, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt: “*De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor.*” Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 november 2008 en dat hij nogmaals uitgebreid werd ondervraagd op het Commissariaat-generaal op 14 juli 2009, waarbij hij werd bijgestaan door zijn advocaat. Hij kreeg tijdens dit gehoor de kans zijn

asielmotieven in aanwezigheid van een tolk omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker blijft bij theoretische beschouwingen met talrijke verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer maar maakt niet in het minst duidelijk wat hij aan zijn relaas had willen toevoegen, terwijl hij daartoe de mogelijkheid had middels het verzoekschrift en/of ter zitting. Hij licht evenmin concreet toe welke informatie of kennis hij ontbeerde op het interview, noch dat dit tot gevolg had dat er ten onrechte een weigeringsbeslissing werd genomen. Verzoeker kan aldus niet aanvoeren dat hij de kans niet kreeg zijn problemen toe te lichten. De aanvoering van de schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten kan aldus niet worden vastgesteld. Dit klemt te meer nu uit het administratieve dossier blijkt dat de Commissaris-generaal zijn beslissing zorgvuldig heeft voorbereid en deze stoelt op een correcte feitenvinding (zie ook RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing immers gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

2.5. Wat het recht tot inzage betreft dient te worden vastgesteld dat de wet van 11 april 1994 geen bepaling bevat waaruit blijkt dat de Commissaris-generaal inzage moet verlenen in het dossier alvorens zijn beslissing te nemen. De wet legt enkel de verplichting tot inzage op. Zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de Raad van State bevestigden herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS 11 juni 2003, nr. 120.369; RvS 2 april 2003, nr. 117.862). In casu heeft verzoeker bezwaarlijk een belang bij het argument nu uit het administratieve dossier of uit het verzoekschrift niet blijkt dat hij inzage in het administratieve dossier heeft gevraagd (RvV 21 februari 2008, nr. 7 546). Het verzoekschrift beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidbeginsel doch nalaat aan te tonen dat hij in casu benadeeld werd.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen enkel document neer ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit en biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring. Bovendien blijkt uit het dossier dat verzoeker wat zijn identiteitsdocumenten betreft tegenstrijdige verklaringen aflegde. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij *“heeft nooit identiteitsdocumenten, of een nationaal paspoort ontvangen”* (Verslag Dienst Vreemdelingenzaken, 26.11.2008, p.7) doch bij De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde hij dat zijn documenten verbrand werden in *“de wagen”* en *“in het huis”* (gehoorverslag CGVS, 14.07.2009, p.5). Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielaansluiting en tast zijn geloofwaardigheid aan. Evenmin wordt aangetoond dat verzoeker met zijn partner gehuwd was of samen met haar een gezin vormde.

3.2. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker weet niet of hij een paspoort behoefde om de douane te passeren en verklaart dat zijn begeleider *“hield alles*

voor ons" en "zei: ze zijn bij mij" (gehoorverslag CGVS, 14.07.2009, p.6) . Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten, wat bevestigd wordt door algemene informatie toegevoegd aan het dossier. Dat hij kon reizen zonder persoonlijk gecontroleerd te worden is dan ook niet geloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat hij geheel kosteloos kon reizen en dat een priester alles voor hem en zijn echtgenote regelde en betaalde. Een dergelijke gulheid zou minstens een nauwe band veronderstellen tussen beide personen, wat niet wordt aangetoond. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg.

3.3. Verzoeker staft evenmin zijn asielmotieven. Wat het attest van het Rode Kruis betreft dient te worden vastgesteld dat aangezien verzoeker zijn voorgehouden identiteit niet aantoont niet kan komen vast te staan dat dit document verzoeker aangaat. Hoe dan ook kan dergelijk attest hooguit aantonen dat verzoeker enige tijd in een vluchtelingenkamp verbleef, doch staft het geenszins zijn asielmotieven. Hetzelfde dient te worden vastgesteld wat de neergelegde foto's betreft, waaruit bovendien geenszins kan blijken waar deze genomen werden.

3.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.5. Verzoekers asielaanvraag werd afgewezen omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden asielmotieven gelet op talrijke vaagheden en onwetendheden in zijn verklaringen, alsook strijdigheden met objectieve informatie en de verklaringen van zijn verklaarde partner, zoals uitvoerig uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor de bevindingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en komt in het verzoekschrift niet verder dan het louter herhalen van zijn asielrelaas, en blote beweringen, met name dat hij "zeer gedetailleerde informatie" verschafte, dat hij zijn asielmotieven "zeer duidelijk heeft weergegeven" en "dat hij en zijn echtgenote legden identieke verklaringen af over de problemen dewelke zij ondervonden in hun land van herkomst" die echter geen grondslag vinden in het administratief dossier. Met betrekking tot de bescherming van de Keniaanse politiediensten stelt verzoeker dat "De informatie van het administratief dossier dienaangaande is niet correct" doch doet geen inspanning om objectieve informatie neer te leggen waaruit dit kan blijken en beperkt zich wederom tot loutere beweringen, zodat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich beroept bezwaarlijk wordt weerlegd. De vaststelling dat verzoekers partner, die haar asielaanvraag steunt op dezelfde asielmotieven, met betrekking tot de beweerde problemen van verzoeker tevens vage en ongeloofwaardige verklaringen (onder meer inzake de fotograaf lid van de Mungiki, bureu) aflegde haalt de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven verder onderuit en/of toont niet aan dat beide het slachtoffer waren van eenzelfde situatie.

3.6. De door de Commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.7. Daar gelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas verwijt de Commissaris-generaal verzoeker terecht niet aannemelijk te maken dat hij geen bescherming zou kunnen inroepen van zijn lokale overheden, wat temeer klemmt daar uit objectieve informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat deze de Mungiki-sekte actief vervolgen. Dat verzoeker bovendien na zijn vertrek geen enkele inspanning ondernam om informatie in te winnen inzake zijn beweerde problemen, die hem ertoe aanzetten zijn land van herkomst te verlaten, kan de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven slechts verder ondermijnen.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. Wat de algemene situatie in Kenia betreft komt verzoeker niet verder dan te stellen dat "*De veiligheidssituatie in Kenia is nog steeds kwetsbaar en onvoorspelbaar*" doch toont geenszins aan dat er in Kenia een gewapend conflict aan de gang zou zijn in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK